

[Hans Hedtoft.]

bogstavelig at lange ud efter samtlige Byernes ufaglærte Arbejdere.

For os staar det som noget ubegribeligt, at man nu en Maaned eller halvanden for Tiden bringer unødigt Arbejdsløshed ind i Tusinder af Hjem og Vanskeligheder for Arbejdsløshedskasserne. Hvad skal det gavne en dansk Landmand, der om en Maaned eller mere mangler Arbejdskraft, at ældre københavnske Familieforsørgere for 8 Dage siden er blevet sendt hjem og nu skal gaa den tunge Gang til Kontrolstedet? En Arbejder, der bor her i Byen, har Kone og Børn, maaske aldrig har set andet end denne Hovedstads Brosten, har et Livs Arbejde inden for en byindustriell Virksomhed, han skal nu smides paa Gaden, han skal nu stille sig paa Række og Geled med øvrige Arbejdsløshedskammerater, udelukkende med den Motivering, at der skal skaffes Arbejdskraft til de Sukkerroer, der endnu ikke er saaet, udelukkende med den Motivering, at der skal skaffes Arbejdskraft til det Landbrug, for hvem han visselig aldrig under de givne Forhold vil kunne blive nogen virkelig Hjælp. Hvad skal det gavne, at man bringer Arbejdsløshed ind i 200 Hjem i Vejle, naar man derovre i Forvejen har den fornødne Arbejdskraft, fordi man eventuelt kommer ud for Vanskeligheder med at skaffe Arbejdskraft til Roetynding paa Lolland *om halvanden Maaned?* Hvad kan det gavne det Kontor, der mangler en fuldt uddannet Stenograf, at en *Arbejdsmand* paa over 50 Aar bliver gjort ledig?

Det eneste rimelige vilde være, som det tidligere er sket, læg Mærke til det: som det tidligere er sket, at regulere Standsningen af offentlige Arbejder, saaledes at den gennemføres i den Takt, hvori man har Brug for Arbejdskraften paa andre Omraader. Det er jo gammel arbejdsministeriel Praksis, det er slet ikke noget, den nuværende Regering har fundet paa, det er, havde jeg nær sagt, *socialdemokratisk arbejdsministeriel Praksis*, at naar Landbrugssæsonen nærmede sig, naar vi vidste, der blev Brug for Arbejdskraft i Landbruget, saa sendte vi et Cirkulære ud til Landkommunerne og sagde: stands nu de tilskudsberettigede offentlige Arbejder; de af dem, der er strengt nødvendige, kan I maaske faa Lov at fortsætte, men I maa søge om Dispensation. Vi kom ikke og spillede Herkules og sagde: de skal standses øjeblikkelig, der er ingenting at tale om. Vi tog det rimelige og fornuftbetonede Hensyn til de paagældende, at man sagde: vi ønsker Arbejdet standset, Landbruget maa have den fornødne Arbejdskraft, og er der særlig

vigtige Arbejder, som det af en eller anden Grund vil være rimeligt at fortsætte, saa søg om Dispensation.

Det er os uforstaaeligt, som det her er sket, og jeg er meget, meget spændt paa at høre, hvilket Argument, brugeligt, forstaaeligt ikke alene for mig, men hvilket for hele Danmark begribeligt Argument Regeringen kan fremføre for den Disposition, man har truffet her.

Der er ogsaa et andet Problem. Det er Problemet med Hensyn til Arbejdsløshedskassernes Økonomi, særlig de danske Arbejdsmænds Arbejdsløshedskasse. Den udbetaler i Øjeblikket ca. 5 Mill. Kr. om Ugen i Understøttelse. Kassen har maattet sætte sit Kontingent op for at klare Vanskelighederne, og den staar i Øjeblikket med et Forskud paa Statsunderstøttelsen paa 24 Mill. Kr. De Penge er brugt, og ny Anmodning om yderligere 24 Mill. Kr. er, saa vidt mig bekendt, fremsendt og behandles af den samme højtærede Arbejds- og Socialminister, der nu har standset Arbejderne. Længe kan det vel ikke vare, før Kassen maa betragtes som kriserampt og derfor af Staten hjælpes med yderligere Tilskud. Højtærede Statsminister, jeg vil virkelig fra denne Talerstol tillade mig at karakterisere det som det rene „Eggerød Bank“, at man standser Arbejder med offentlig Støtte, overfører Arbejderne til Arbejdsløshedskassen, som nu kommer og faar bevilget nye Millioner for at kunne opfylde sine Understøttelsesforpligtelser.

Det er muligt, at Regeringen har troet, den ved Standsningen hjælper Landbruget til mere Arbejdskraft, naar der om en Maaned eller halvanden er Brug for det, men det er min Overbevisning, at denne Tro vil blive gjort til Skamme af Cirkulærets rigoristiske Bestemmelser. Gennem flere Aar har forudseende Mænd fra L. A. B. i Landkommunerne søgt at finde egnede Arbejds muligheder frem med det Formaal for Øje gennem en mere jævn Beskæftigelse af den løse Landarbejder at søge ham fastholdt til Fordel for Landbruget. En Del af disse Arbejder blev udført med offentlig Støtte. Meningen var naturligvis, at Arbejderne skulde fortsættes, indtil Landbruget havde Brug for Arbejdskraften. Det sker ikke nu; en Maaned for tidligt standses Arbejderne, og det vil højest sandsynligt medføre, at Landarbejderen benytter den ham paatvungne Ledighed til at søge de Arbejds muligheder, der i den nærmeste Fremtid vil byde sig for ham uden for Landbruget. Naar Landbruget skal bruge ham, er han ikke ledig og kan ikke over-